

28.06.2026

לכבוד:

מזכירות קיבוץ יגור

וחברי קהילת יגור,

הנדון: הודעה על יציאה מחברות בקיבוץ

חברים,

לפני מספר שנים ארזנו את עצמנו ואת ביתנו הקטנה, ועברנו לקיבוץ קטן בקצה הנגב המערבי, 200 קילומטר דרום מערבה מיגור. לחולית הגענו מתוך תחושת שליחות, ועם רצון לתרום לחברה ולמדינה, היכן שצריך. בועז הקים מכינה קדם-צבאית בקיבוץ, ומוריה ניהלה את מערכת החינוך בקיבוץ יד מרדכי. בהמשך הקים בועז מכינה נוספת בקיבוץ צאלים, ומוריה זכתה לנהל את מחלקת הביטחון של התנועה הקיבוצית.

לפני כשלוש שנים, נערכנו לחזור הביתה. רצינו מאוד לחזור ליגור, אך לצערנו, באותה עת לא נמצאה עבורנו דירת משפחה. בתיאום ובהסכמה עם הנהלת הקהילה הוחלט כי נשוב כאשר תושלם בניית הבית שלנו בשכונת הבריכה.

ואז הגיע ה-7 באוקטובר, והחיים של כולנו השתנו.

באותו הבוקר, תחת מטח טילים בלתי פוסק, התפננו מביתנו בדרום מבלי לדעת מה צופן העתיד. בעודנו מתעדכנים במצבם של חברינו בקיבוצי העוטף, הגיעה גם הקריאה להתייצב במילואים - בועז כמ"פ בגדוד חי"ר, ומוריה כמג"ד בפיקוד העורף. דבר אחד היה לנו ברור - יש לנו בית ודלת פתוחה ביגור.

בחצי השנה שבה התפנינו ליגור זכינו לחוות מקרוב את העוצמה האנושית המדהימה של קהילת יגור. החיבוק שקיבלנו - אנחנו וילדינו, היה מרגש עד דמעות. הרגשנו עטופים, אהובים ובבית. על כך אנחנו אסירי תודה. את החסד הזה לא נשכח לעולם.

כששבנו לדרום, הבנו שמישמת חיינו השתנתה. הרגשנו שאין לנו אפשרות להמשיך בשגרת חיינו, ושעלינו לקחת חלק פעיל בשיקום חבל הארץ שנפגע באופן הקשה ביותר.

מוריה קיבלה על עצמה את ניהול קהילת קיבוץ ניר יצחק, במטרה להשיב את חברי הקיבוץ לביתם, לשקם את הקהילה ולהוביל את תהליך הצמיחה מחדש. בועז הצטרף לצוות ההקמה של יחידת התערבות חדשה באוגדת עזה, והקים מכינה חדשה של התנועה הקיבוצית ביד מרדכי ומפלסים. כל זאת, במקביל למאות ימי מילואים ששנינו ביצענו וממשיכים לבצע מאז פרוץ המלחמה.

לאחרונה הבנו שגורלנו נקשר בגורלו של הנגב. בחרנו לעבור לקיבוץ נירים, מתוך הבנה שהשליחות שלנו נמצאת כאן, ושכאן אנו יכולים לתרום את תרומתנו המשמעותית ביותר.

זו אינה החלטה קלה.

יגור הייתה ותמיד תהיה הבית שלנו.

עבור בועז- דור שלישי ביגור, יגור אינה רק מקום מגורים, היא חלק מהזהות שלו. יגור זורמת בכל נים ועורק בגופו, והערכים שעליהם גדל ילוו אותנו תמיד. גם עבור מוריה, יגור הייתה בית חם ומשמעותי, מקום של חברות, שותפות וערבות הדדית.

אולי יש בכך משהו המזכיר את דרכם של רבים מבני הקיבוצים לפני עשרות שנים, שעזבו את קיבוציהם ויצאו להקים את קיבוצי הגבולות מתוך תחושת שליחות ואמונה בעתיד המדינה. גם אנחנו מרגישים שזו הקריאה של זמננו.

אנו עוזבים את יגור לא מתוך התרחקות, אלא מתוך המשך הדרך שעליה חונכנו כאן – דרך של אחריות, ציונות, התיישבות ועשייה למען הכלל.

אנחנו מבקשים להודות להנהלת קיבוץ יגור לאורך השנים, לחברים ולכל מי שליווה אותנו לאורך הדרך. תודה על הבית, על הערכים, על החברות, על האמון ועל התמיכה, ובמיוחד על החיבוק הגדול שקיבלנו ברגעים הקשים ביותר.

את יגור נישא איתנו תמיד, לכל מקום שאליו נלך.

באהבה, בהערכה ובתודה גדולה,

בועז מוריה והילדים